

İki Sonbahar Masalı

– M.Uğur ÖZDAL · 04 Ekim 2009

Duvarlar,
Buhurdanların iki sonbahar yaladığı duvarlar,
Pırlanta sancıların gelinini aradığım,
Avuçlarını önce toprağa,
Sonra yıldızlara gösteren kadınların
Gizlendiği daracık duvarlar.
Mezara saplanır dururda eski ruhlar,
Kör kibrit bakışlar savurur dünyaya.
Tebessümleri alabildiğine gizlenir menekşeye.
Noktalanmamış tarih kadar
Olabilirdiğince yorgundur ruhları.

Ey zavallı kadın!
Yaprağı kalkan,
Damarı hançer
Yıllara yenilmedikse
Elvedaya bir daha,
Elvedaya birdaha.

Sana benzeyenler
Devam ediyorlar,
Hayatın baharına yazına
Atışlarını düzenliyorlar nabzımın
Hayata uyduruyorlar yokluğunu.
Bense ninnilerini ayıklıyorum annelerin
Sensizliği dinletiyorum bebeklere bir daha
Bir daha...

Gözlerinde bu şehri yakmak için,
İklimlerin geçişinde bekliyorum.
Kilitleniyor sokaklar
Gagasına ilmekler geçiyor boran kuşlarının,
Dinlemiyorum artık
Kara gözlü Hint şarkıcıları.
Uzaklardan uzaklara

Uğruna yakılıyor mehtap.
Sana benzemek için bu şehrin evleri
Tövbekar geceleri bekliyorlar bir daha
Bir daha...

Gönlümce resimler çizeceğim
Senin saçlarına,
Senin gözlerine ,
Ve deli çocuklara,
Ve Ey küçük evin küçük kızı!
Yüreğimdeki canavara
İki sonbahar masalını bir daha
Bir daha anlatacağım...

Mustafa Uğur ÖZDAL